

Una especie de familia

Direcció: Diego Lerman **Guió:** Diego Lerman, María Meira **País:** Argentina
Durada: 95 min **Any:** 2017 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Bárbara Lennie,
Daniel Aráoz, Claudio Tolcachir, Yanina Ávila, Paula Cohen **Música:** José
Villalobos **Fotografia:** Wojciech Staron **Distribuïdora:** Alfa Pictures **Estrena
a Espanya:** 15/12/2017
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en castellà

SINOPSI

La Malena és una doctora de 38 anys, de classe mitjana, de Buenos Aires. Una tarda rep la trucada del Dr. Costas, qui l'informa que ha de viatjar immediatament al nord de país: el nadó que ella estava esperant està a punt de néixer. De manera inesperada, la Malena emprèn un viatge incert, ple de cruïlles, on s'enfrontarà a tota mena d'obstacles legals i morals que li faran preguntar-se constantment fins on està disposada a arribar. (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

“Una especie de familia”: Bárbara Lennie i els altres

Bárbara Lennie és una molt bona actriu que està aprofitant el seu moment. Coincideix que li cauen o selecciona papers adequats a les seves característiques, que cada vegada són més nombroses, de registres més versàtils -del hieratisme del seu personatge de *Magical girl* a l'espontaneïtat del que encarna a *María y los demás*-, i també que no hi ha tantes actrius amb la seva presència. A **Una especie de familia** navega entre aigües disperses, dels sentiments foscos a l'explosió dramàtica. La història l'hi brinda: autoafirmació, adopció d'un nadó, viatge de coneixement. I el director, l'argentí **Diego Lerman**, basa bona part de l'efectivitat de la seva pel·lícula en ella: la posada en escena d'**Una especie de familia** li pertany gairebé més a l'actriu que a qui la dirigeix.

El film té una mica de muntanya russa. Moments frenètics o pausats, arrencades i pujades, baixades emocionals i estabilitat. Ocorre en altres pel·lícules, però en aquesta resulta més marcat. Sigui una elecció conscient o el resultat d'una narrativa una mica dispersa, li confereix també la seva personalitat. Lerman (*Mientras tanto*, *La mirada invisible*, *Refugiado*) està en la franja dels cineastes argentins que prefereixen certa ortodòxia que l'experiment. Malgrat això, a **Una especie de familia** hi ha una certa ruptura amb el que s'espera d'aquest tipus de productes i passa bé d'un matís a un altre. Brilla essencialment el treball de Lennie -i la resta del repartiment, però el seu personatge és prou poderós per eclipsar els altres- i el to d'aquests moments forts que l'espectador espera contrastats amb d'altres més minimalistes.

Quim Casas - Fotogramas